

تفسير سورة الفاتحة

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

وهي سورة الفاتحة سبع آيات مكية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
الرَّحِيمِ الْمَلِكِ الْقَدِيمِ
الَّذِي لَا يُغَيَّرُ أَهْوَاؤُهُ
وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
إِنَّ عِزَّهُ عَلَى الْعَالَمِينَ
لَعَلِيمٌ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
الرحيم الملك القديم
الذي لا يغير اهوائه
وله ما في السموات وما في الارض
ان عظمته على العالمين
لعليم

وقف فزاد

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
الرَّحِيمِ الْمَلِكِ الْقَدِيمِ
الَّذِي لَا يُغَيَّرُ أَهْوَاؤُهُ
وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
إِنَّ عِزَّهُ عَلَى الْعَالَمِينَ
لَعَلِيمٌ

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
الرحيم الملك القديم
الذي لا يغير اهوائه
وله ما في السموات وما في الارض
ان عظمته على العالمين
لعليم

وقف الان في هذا البيت
موضع وانتم يومئذ
انتم اهل البيت الذين
الذين امنوا بعد موتهم
وانتم اهل البيت الذين

ع
قالوا يا محمد
يا محمد
يا محمد

وَلَا تُمْ يَسْتَعْبُونَ ۚ وَإِنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ لَا يَخْفَوُ
عَنكُمْ وَلَا تُمْ يَنْظُرُونَ ۚ وَإِنَّ الَّذِينَ أَشْرَكُوا شَرَكًا هَسْبُهُمْ
قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِن دُونِكَ
فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ۚ وَالْقَوْلُ إِلَى السَّبِيلِ
مُجَلَّدٌ
السَّمِ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ۚ الَّذِينَ كَفَرُوا
وَصَدَّوْا عَن سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَا لَهُمُ عَذَابًا فَرَقَ الْعَذَابُ
كَانُوا يُفْسِدُونَ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا
عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلٰى هَؤُلَاءِ
وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً
وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِأَمْرِ الْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ
وَإِيْتَاؤِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَنَهْيِ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يُعِظَكُم لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۚ وَكَوَفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا مَا
وَلَا تَقْضُوا الْإِيمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهُ عَلَيْكُمْ

ع

سفر اول تا به قسم که هر که
لیکد چون قال محمد را بیکدی
اچنین فال است قال انبیا
چون الف ایده قال ابیر
بی بی نه نیکویی بی بی ترا
یعنی یه نو به با کرد از هر خط
حق اگر ایده قال اند کله
جمع جد وجه کن در کافوس
حی ز غور شان دولت پایه
حی تناسخ فالی از خوف خطر
واله دولت با شته با عز و بار
قال باد شکل قهر کرد در شاد باش
زی بقال ایدت بی متری
نی بکار رفوس در وانجا
سین سعادت باشدش روی گزار
ضمیمه در کس منما بد ترس ایم
صدای هر که کرده باید در مرار
ضار روز بر چند غم خوارش بود
یعنی اگر ایده قال خوب کار

کتب گایه حرف بفقیر
ترا چایه حرف مکرر است
هم برینا بودند چهل اول نماز
انتظار کار نه غیر و صواب
صفعت با بی نه حاجت دوینه
کرد بی صدقه ستور در بلد
کرد اندر من دنیا نیک نام
نحس تا کبان دولت ایدت
از بلد فارغیا امن شوی
با خد باس و زبیدی بر قطر
رست تو بجز هر من باشه اول
از غم و اندوه ترس از ادا
هم زدهم ز دولت بر خوی
غاقبت باید از دولت اعلان
هم بیای هر چه خطی از خدا
باید از شکل حد و کردن
مچون کرد در هر کار تبرک
بی شک اندر عهد او کار
در راه اولقا شور بر کوه